

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 149/2025-13

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) a sudcov Petra Molnára a Petra Straku v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátska kancelária Mikita s. r. o., 1. mája 11, Trenčín, proti príkazu Okresného súdu Trenčín sp. zn. 3Tp/3/2024-2-V-OSTN z 19. februára 2024 na domovú prehliadku a proti súhlasu Krajskej prokuratúry v Trenčíne z 21. februára 2024 s príkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného vyšetrovania, oddelenia Západ ČVS: PPZ-NCODK-OFV5-2024/15-001/V z 15. februára 2024 na prehliadku iných priestorov takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 25. apríla 2024 domáha vyslovenia porušenia základných práv podľa čl. 21 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práva podľa čl. 8 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) príkazom okresného súdu sp. zn. 3Tp/3/2024-2-V-OSTN z 19. februára 2024 na domovú prehliadku, ako aj súhlasom krajskej prokuratúry z 21. februára 2024 s príkazom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného vyšetrovania, oddelenia Západ ČVS: PPZ-NCODK-OFV5-2024/15-001/V z 15. februára 2024 na prehliadku iných priestorov. Sťažovateľ navrhuje napadnutý príkaz na vykonanie domovej prehliadky a napadnutý súhlas s príkazom na prehliadku iných priestorov zrušiť, ako aj priznať sťažovateľovi primerané finančné zadosťučinenie 4 300 eur.

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že vyšetrovateľom Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, Prezídia Policajného zboru, národnej centrály osobitných druhov kriminality, odboru finančného vyšetrovania, oddelenia Západ (ďalej len „vyšetrovateľ“) bolo 10. februára 2023 začaté trestné stíhanie vo veci podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu legalizácie príjmu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 1 písm. a) a ods. 4 písm. a) Trestného zákona účinného v čase

spáchania skutku na tom skutkovom základe, že dosiaľ neznámy páchatel' mal legalizovať príjmy pochádzajúce z trestnej činnosti tým spôsobom, že na presne nezistenom mieste v období od januára 2019 do februára 2021 sporadicky zabezpečil v rôznych výškach prevedenie finančných prostriedkov z bankového účtu špecifikovaného v uznesení o začatí trestného stíhania patriaceho obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o. (ďalej aj „obchodná spoločnosť“) na bankové účty špecifikované v uznesení o začatí trestného stíhania, z ktorých boli prostriedky následne preposielané v prospech ďalších bankových účtov, pričom takto akumulované finančné prostriedky približne vo výške 153 852,33 eur (získané ako príjem z daňovej trestnej činnosti páchanej na území Slovenskej republiky) boli následne legalizované a uvádzané do obehu spôsobom uvedeným v uznesení o začatí trestného stíhania. Skutok, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie, bol 11. apríla 2023 prekvalifikovaný na obzvlášť závažný zločin legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona.

3. Okresný súd na návrh krajskej prokuratúry č. k. IKO-V-9/2024/3300-2 vydal napadnutý príkaz, ktorým podľa § 100 ods. 1 Trestného poriadku nariadil vykonať domovú prehliadku v mieste trvalého bydliska sťažovateľa, ktorého vlastníkom je sťažovateľ.

4. Krajská prokuratúra 21. februára 2024 udelila napadnutý súhlas s príkazom vyšetrovateľa na prehliadku iných priestorov – osobného motorového vozidla vo vlastníctve sťažovateľa.

5. Domová prehliadka a prehliadka iných priestorov boli nariadené pre existenciu dôvodného podozrenia, že v mieste trvalého bydliska sťažovateľa, resp. v predmetnom motorovom vozidle vo vlastníctve sťažovateľa sa nachádzajú veci dôležité pre trestné konanie, a to počítače, USB kľúče a iné technické zariadenia slúžiace na prenos a prechovávanie dát, na ktorých by sa mala nachádzať kompletná účtovná agenda obchodnej spoločnosti od roku 2019 až do súčasnosti v elektronickej podobe a tiež účtovná agenda obchodnej spoločnosti za uvedené obdobie v listinnej podobe, a to zmluvy, objednávky, dodávateľské a objednávateľské faktúry, príjmové a výdavkové pokladničné doklady, účtovný denník, pokladničná kniha, bankomatové karty, výpisy z bankových účtov patriacich obchodnej spoločnosti, listiny o založení účtov na obchodnú spoločnosť, ako aj na obchodnú spoločnosť [REDAKOVANÉ] s.r.o., a iné spoločnosti súvisiace s predmetnou vecou, splnomocnenia na zastupovanie týchto obchodných spoločností v rôznych konaniach, listiny o založení týchto obchodných spoločností a iné listinné materiály súvisiace s predmetnou vecou, ako aj ďalšie veci súvisiace s touto a inou trestnou činnosťou. Napadnutým príkazom súčasne okresný súd podľa § 100 ods. 2 Trestného poriadku prikázal, aby nariadenú domovú prehliadku vykonal vyšetrovateľ s pracovníkmi operatívneho oddelenia vyšetrovateľa a kriminalistickým technikom v prítomnosti nezúčastnenej osoby a znalca z odboru elektrotechniky. Domová prehliadka bola vykonaná 22. februára 2024. Po skončení domovej prehliadky bola následne vykonaná aj prehliadka predmetného motorového vozidla.

6. Vo vzťahu k napadnutému príkazu okresného súdu na domovú prehliadku sťažovateľ v ústavnej sťažnosti poukazuje na to, že je vlastníkom nehnuteľnosti (bytu), v ktorej bola realizovaná domová prehliadka na základe napadnutého príkazu, pričom orgány činné v trestnom konaní pristúpili k realizácii domovej prehliadky napriek tomu, že ich sťažovateľ informoval, že nemá žiadne veci uvedené v napadnutom príkaze.

7. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti v podstatnom namieta, že okresný súd sa v napadnutom príkaze nezaoberal tým, či vydanie príkazu na domovú prehliadku má ustúpiť základnému právu na ochranu

súkromia, pričom z hľadiska proporcionality sa nevysporiadal (i) s dlhším časovým odstupom, ktorý do dňa vydania napadnutého príkazu uplynul od skutku, pre ktorý bolo začaté trestné stíhanie (podľa príkazu sa mal skutok stať v období od januára 2019 do februára 2021), (ii) s dôvodným podozrením, či sa v obydlí nachádza vec dôležitá pre trestné konanie, (iii) s tým, či hrozí nebezpečenstvo zmarenia, zničenia alebo straty veci v dôsledku nenariadenia domovej prehliadky, a napokon (iv) s tým, či nie je možné veci zaistiť menej invazívnym spôsobom. Sťažovateľ tiež namieta, že v rámci vymedzenia vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sú predmetom napadnutého príkazu, je predmetné vymedzenie najvšeobecnejšie, pretože v ňom nie sú ani len druho špecifikované veci. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd týmto vymedzením vytvoril pre orgány činné trestnom konaní podklad na lovenie akýchkoľvek dôkazov (*fishing expedition*), pretože vykonávateľ napadnutého príkazu môže hľadať a odňať akúkoľvek vec, ktorá sa mu hodí, podľa jeho vlastného uváženia bez akýchkoľvek limitov, ktoré mali byť určené v napadnutom príkaze. Vágne a príliš všeobecné vymedzenie vecí, ktoré majú byť predmetom domovej prehliadky, so znakom lovenia akýchkoľvek dôkazov je vo vzťahu k právu na ochranu súkromia ústavne neudržateľné. Podľa názoru sťažovateľa okresný súd úplne rezignoval na svoju úlohu a v kontrolnom reťazci zlyhal, keď sa mechanicky stotožnil s návrhom krajskej prokuratúry na vydanie príkazu na vykonanie domovej prehliadky. Odôvodnenie návrhu predstavuje „mix“ rôznych skutkových podstát (legalizácia výnosu z trestnej činnosti, prijímanie neoprávnených nadmerných odpočtov a pod.), ide však len o zosumarizovaný text, ktorý opisuje pohyby na bankových účtoch rôznych spoločností. Vo vzťahu k formálnej stránke napadnutého príkazu okresného súdu na domovú prehliadku sťažovateľ poukazuje na to, že v ňom nie je uvedené číslo jeho bytu.

8. Vo vzťahu k napadnutému súhlasu krajskej prokuratúry s príkazom na prehliadku iných priestorov sťažovateľ v ústavnej sťažnosti argumentuje obdobne ako vo vzťahu k namietanému porušeniu označených práv napadnutým príkazom okresného súdu na domovú prehliadku.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Ústavný súd ústavnú sťažnosť predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

10. V rámci predbežného prerokovania s prihliadnutím na sťažovateľom formulované argumenty ústavný súd dospel k záveru, že ústavnú sťažnosť je potrebné odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

11. Z § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti možno hovoriť, keď namietaným postupom alebo namietaným

rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať takú, pri ktorej predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

12. Vo vzťahu k napadnutému príkazu na domovú prehliadku je potrebné uviesť, že ochrana obydlia je súčasťou širšej kategórie ochrany súkromia, ktorá je zakotvená vo viacerých článkoch ústavy (čl. 16 ods. 1, čl. 19 ods. 2, čl. 21 ods. 1), no v dohovore je obsiahnutá len v čl. 8. Obsah základných práv podľa ústavy je potrebné vykladať v intenciách korešpondujúcich práv podľa dohovoru a rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva [ďalej len „ESLP“ (II. ÚS 467/2022, IV. ÚS 347/2022, I. ÚS 479/2022)]. Pri sťažnostiach pre porušenie čl. 8 dohovoru upriamuje ESLP svoju pozornosť na skúmanie ospravedlniteľnosti takéhoto zásahu z pohľadu limitov vymedzených čl. 8 dohovoru. Najprv sa posudzuje legalita, teda či k zásahu došlo na základe zákona, následne legitímnosť, t. j. či k zásahu došlo pre účely niektorého zo záujmov podľa čl. 8 ods. 2 dohovoru, a napokon proporcionalita, teda či zásah bol nevyhnutný na dosiahnutie sledovaného cieľa. V záujme rešpektovania proporcionality ESLP zvýraznil potrebu selektovať z viacerých dostupných možností na dosiahnutie cieľa tak, aby bola zachovaná rovnováha medzi právom jednotlivca na súkromie a záujmami štátu (rozsudok ESLP z 28. 1. 2003 vo veci Peck proti Spojenému kráľovstvu, sťažnosť č. 44647/98).

13. V posudzovanom prípade došlo k obmedzeniu domovej slobody sťažovateľa na zákonom podklade, ktorý predstavuje § 99 a nasledujúce ustanovenia Trestného poriadku, pritom toto obmedzenie sledovalo legitímny cieľ – verejný záujem na odhalení a objasnení trestnej činnosti. Naplnenie tohto kritéria sťažovateľ ani relevantne nenamietal, uviedol len, že v napadnutom príkaze nebolo uvedené aj číslo jeho bytu, v ktorom bola domová prehliadka realizovaná. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na to, že v napadnutom príkaze síce nie je uvedené číslo bytu sťažovateľa, avšak z napadnutého príkazu na domovú prehliadku je nepochybné, že predmetná domová prehliadka sa má realizovať v mieste trvalého bydliska sťažovateľa, a to v nehnuteľnosti, ktorá je podľa [REDAKOVANÉ] v jeho výlučnom vlastníctve, pričom sťažovateľ ani nenamietal, že by na základe napadnutého príkazu bola domová prehliadka realizovaná v nejakom jeho inom obydlí (t. j. obydlí, ktoré by nespĺňalo znaky, že v ňom má trvalý pobyt a že je zapísané na predmetnom liste vlastníctva v jeho výlučnom vlastníctve). Vzhľadom na uvedené ústavný súd konštatuje, že táto námietka sťažovateľa je zjavne neopodstatnená.

14. Pokiaľ ide už o samotný obsah napadnutého príkazu na domovú prehliadku, sťažovateľ poukázal na konkrétne nedostatky odôvodnenia príkazu a nedostatočné vymedzenie vecí dôležitých pre trestné konanie, ktoré sú predmetom príkazu.

15. V tejto súvislosti ústavný súd v prvom rade poukazuje na to, že podľa Trestného poriadku orgány činné v trestnom konaní a súdy rozhodujú formou príkazov aj v prípade, ak sa rozhoduje o invazívnych zásahoch do ľudských práv a slobôd. Ide o rozhodovanie v prípravnom konaní, keď sa na ich základe získavajú dôkazy dôležité pre ďalšie vedenie trestného konania. Otázka, či je odôvodnenie príkazu v súlade s ústavnými požiadavkami, je spôsobilá byť predmetom ústavného

prieskumu zameraného na to, či sa všeobecný súd primerane zaoberal posudzovaním kritérií legitimacy a proporcionality nariadenia domovej prehliadky, ktorú uprednostnil pred ústavne chránenou hodnotou základného práva na ochranu súkromia.

16. Požiadavky na kvalitu odôvodnenia príkazov sa odvíjajú aj od štádia trestného konania, v ktorom sú vydávané. V počiatočných štádiách trestného konania nemožno od odôvodnenia príkazov vyžadovať takú kvalitu odôvodnenia, aká sa vyžaduje od rozhodnutí, ktorými sa trestné konanie alebo jeho štádium finalizuje. Orgán činný v trestnom konaní v počiatočnom štádiu konania vyhľadáva dôkazy, a preto nedisponuje takým množstvom informácií na odôvodnenie príkazov, keďže informácie dôležité pre trestné konanie aj na základe príkazov získava (IV. ÚS 347/2022). Vzhľadom na to, že vykonaním príkazu na domovú prehliadku dochádza k invazívnemu zásahu do práva na súkromie, je dôležité, aby súd racionálne odôvodnil potrebu vykonania domovej prehliadky konkrétnymi skutočnosťami zaoberajúcimi sa jednak legitímnym cieľom – verejným záujmom na odhalení trestnej činnosti, ako aj proporcionalitou, teda tým, či vykonanie domovej prehliadky prevažuje nad ochranou súkromia (II. ÚS 467/2022). Súd má pred vydaním príkazu na domovú prehliadku skúmať najmä to, (i) či existuje dôvodné podozrenie, že v obydlí sa nachádza vec dôležitá pre trestné konanie, (ii) či existuje nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty tejto veci, (iii) či je možné vec zaistiť menej invazívne ako domovou prehliadkou. To umocňuje požiadavku racionálneho odôvodnenia príkazu, a to aj z toho aspektu, že osoba dotknutá realizáciou príkazu nemá oprávnenie dať ho preskúmať opravným prostriedkom v systéme všeobecného súdnictva.

17. Povinnosť riadneho odôvodnenia nie je porušená, ak je rozhodnutie založené na podrobnej a detailnej žiadosti prokurátora (rozsudok Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-349/21). Dôležité je, aby príkaz bol autentickým záverom súdu, čomu nebráni pridržiavanie sa argumentov v žiadosti prokurátora. To je zároveň odpoveď ústavného súdu na argument sťažovateľa, že sa okresný súd mechanicky stotožnil s návrhom krajskej prokuratúry na vydanie predmetného príkazu (IV. ÚS 68/2024, I. ÚS 213/2024).

18. Kritérium proporcionality aplikované pri posudzovaní zásahov do súkromia vyžaduje adekvátne vyváženie dvoch navzájom si konkurujúcich záujmov, v konkrétnom prípade záujmu sťažovateľa (garancia nedotknuteľnosti obydlia) a na druhej strane verejného záujmu na odhalení trestnej činnosti a na potrestaní páchatel'ov. Z hľadiska ústavnej akceptovateľnosti napadnutého príkazu je rozhodujúce, či bol zásah do súkromia primeraný, teda či zodpovedal požiadavke proporcionality. Inak povedané, či súd zohľadnil všetky relevantné okolnosti prípadu, ktorými boli povaha vyšetrovaného trestného činu, pozícia sťažovateľa vo veci, potenciálne možnosti orgánov činných v trestnom konaní pri zabezpečovaní dôkazov a špecifikácia rozsahu vykonania domovej prehliadky.

19. Judikatúra ESĽP v súvislosti so zásahmi do domovej slobody zvykne pri posudzovaní kritéria proporcionality v prvom rade skúmať, či boli dotknutému subjektu poskytnuté dostatočne účinné záruky proti zneužitiu domovej prehliadky v podobe súdnej kontroly vykonanej spravidla formou predchádzajúceho súhlasu sudcu s domovou prehliadkou.

20. Ústavný súd konštatuje, že dôvody, ktoré okresný súd v napadnutom príkaze prezentoval, neboli vágne a poskytovali dostatočnú identifikáciu dôvodov zakladajúcich podľa názoru orgánov činných v trestnom konaní u sťažovateľa dôvodné podozrenie z jeho účasti na vyšetrovanej trestnej činnosti,

na čo logicky nadväzoval záver o možnej prítomnosti vecí súvisiacich s predmetnou trestnou činnosťou v mieste jeho trvalého bydliska. Napadnutý príkaz na domovú prehliadku spolu s ostatnými podkladmi, na základe ktorých bol tento príkaz vydaný, poskytoval dostatočne zrozumiteľnú a zároveň postačujúcu špecifikáciu dôvodov domovej prehliadky. Prerokovaná vec sa preto ústavnému súdu nejaví byť prejavom rezignovania okresného súdu na svoju úlohu.

21. Namietaný príkaz na domovú prehliadku bol vydaný v už začatom trestnom konaní vo veci majetkovej trestnej činnosti. Sudca okresného súdu pre prípravné konanie ho odôvodnil s poukazom na existenciu dôvodného podozrenia zo spáchania obzvlášť závažného zločinu legalizácie výnosu z trestnej činnosti podľa § 233 ods. 2 písm. a) a ods. 5 písm. a) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že dosiaľ neznámy páchatel' mal legalizovať príjmy pochádzajúce z trestnej činnosti tým spôsobom, že sporadicky zabezpečil v rôznych výškach prevedenie finančných prostriedkov z bankového účtu patriaceho obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o. na bankové účty špecifikované v uznesení o začatí trestného stíhania, z ktorých boli prostriedky následne preposielané v prospech ďalších bankových účtov, pričom takto akumulované finančné prostriedky získané ako príjem z daňovej trestnej činnosti páchanej na území Slovenskej republiky boli následne legalizované a uvádzané do obehu. Okresný súd v odôvodnení napadnutého príkazu poukázal na to, že zo zabezpečených listinných dôkazov bolo zistené, že jedinou kontaktnou osobou za predmetnú obchodnú spoločnosť bol [REDAKOVANÉ], ktorý bol splnomocnený na elektronickú komunikáciu s finančnou správou a takisto osobou, ktorá uskutočnila všetky elektronické podania za túto obchodnú spoločnosť. Dňa 10. januára 2024 bol [REDAKOVANÉ] v predmetnej veci vypočutý, pričom uviedol, že približne v priebehu roka 2017 ho oslovil [REDAKOVANÉ] s tým, že mal prísť do spoločnosti [REDAKOVANÉ], s. r. o, v Trenčíne, pričom mu [REDAKOVANÉ] oznámil, že na neho napíšu viacero firiem, pričom on dostane nejaké peniaze za odmenu. Následne [REDAKOVANÉ] zoznámil [REDAKOVANÉ] so sťažovateľom s tým, že [REDAKOVANÉ] mu povedal, že, čo sa týka obchodných spoločností, bude všetko riešiť s ním. [REDAKOVANÉ] sa tiež vyjadril, že čo sa týka spoločnosti [REDAKOVANÉ] s.r.o., tak [REDAKOVANÉ] poslal za ním sťažovateľa s tým, že mali ísť do Českej republiky založiť účet na uvedenú spoločnosť (aj s [REDAKOVANÉ]), čo sa aj stalo, pričom založili účet, na ktorý mal on (aj s [REDAKOVANÉ]) dispozičné právo, pričom všetky prístupy k účtom odovzdal sťažovateľovi. Okresný súd v napadnutom príkaze konštatoval, že všetky zainteresované osoby mali v predmetnom konaní svoju úlohu, pričom peniaze, ktoré predmetná obchodná spoločnosť získala neoprávnene, boli preposielané, resp. drobené na jednotlivé účty rôznych obchodných spoločností, pričom tieto obchodné spoločnosti nikdy nemali žiadny reálny obchodný vzťah. S ohľadom na uvedené podľa názoru okresného súdu existovalo dôvodné podozrenie, že v mieste trvalého bydliska sťažovateľa sa nachádzajú veci súvisiace s trestnou činnosťou identifikované v napadnutom príkaze.

22. Pre posúdenie predmetnej veci bolo podstatné, či v relevantnom čase nariadenia domovej prehliadky predostrel napadnutý príkaz dostatočné argumenty osvedčujúce dôvodné podozrenie (nie absolútnu istotu) o prítomnosti vecí dôležitej pre trestné konanie v dotknutom obydli. Rozhodovanie o dôvodoch na nariadenie prehliadky totiž môže byť zo svojej podstaty vedené iba v rovine určitej pravdepodobnosti, pretože v prípravnom konaní zhromaždené dôkazy a iné informácie nie sú (nemusia byť) úplné. Dôvodom na zrušenie napadnutého príkazu by mohlo byť len celkom absentujúce odôvodnenie či iný závažný exces majúce ústavnoprávnu dimenziu (pozri napr. uznesenie Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 1675/12 z 5. februára 2013).

23. Podľa názoru ústavného súdu už samotná povaha trestnej činnosti (ako bola opísaná aj v napadnutom príkaze), pre ktorú bolo začaté trestné stíhanie, umožňovala odôvodnene predpokladať existenciu fyzických alebo elektronicky uchovaných dôkazných prostriedkov týkajúcich sa úkonov súvisiacich s postavením sťažovateľa ako osoby majúcej (podľa výpovede [REDAKOVANÉ]) prístup k účtu v banke, ktorý patril obchodnej spoločnosti, ktorá mala participovať na trestnej činnosti. Potenciálne relevantné dôkazy (výpisy z účtov, platobné príkazy alebo iné relevantné dokumenty a nosiče, na ktorých sa takéto informácie súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou môžu nachádzať) nebolo možné zabezpečiť inak ako ich zaistením u dotknutej osoby, ktorá nimi mohla disponovať. Je teda logický, racionálny, a preto akceptovateľný aj úsudok, že potenciálne relevantné dôkazné prostriedky a nosiče, na ktorých sa informácie súvisiace so stíhanou trestnou činnosťou mohli nachádzať, nebolo možné zabezpečiť inak ako ich zaistením u dotknutej osoby, ktorá nimi mohla disponovať.

24. Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatuje, že záver okresného súdu, že v predmetnej nehnuteľnosti, ktorá patrí sťažovateľovi a v ktorej mal sťažovateľ evidovaný trvalý pobyt, by sa mohli nachádzať veci dôležité pre trestné konanie, sa opieral o uchopiteľné konkrétne dôvody zreteľne plynúce z obsahu napadnutého príkazu na domovú prehliadku.

25. Pokiaľ ide o rozsah domovej prehliadky, ústavný súd konštatuje, že ten bol v napadnutom príkaze náležite limitovaný, keďže príkaz obsahoval pomerne presnú identifikáciu vecí, na ktoré sa mala prehliadka sústrediť a obmedziť. Je samozrejmé, že technické zariadenia slúžiace na prenos a uchovávanie dátových informácií v danom štádiu konania nebolo možné identifikovať presne, ale len druhovo (počítače, USB kľúče a iné technické zariadenia) a rovnako jasne bol identifikovaný okruh fyzických dôkazných prostriedkov (účtovná agenda konkrétnych dotknutých obchodných spoločností, zmluvy, objednávky, faktúry, pokladničné doklady, účtovný denník, pokladničná kniha, bankomatové karty, výpisy z bankových účtov, listiny o založení účtov, splnomocnenia na zastupovanie spoločností v rôznych konaniach, listiny o založení spoločností a iné listinné materiály súvisiace s predmetnou vecou). Ústavný súd preto nemohol uznať námietku sťažovateľa o „najvšeobecnejšom“ vymedzení vecí dôležitých pre trestné konanie. Ak sťažovateľ napadnutému príkazu na domovú prehliadku vyčíta formuláciu, že v obydlí sa môžu nachádzať „aj ďalšie veci súvisiace s touto a inou trestnou činnosťou“, táto sa pri zúžení a značne selektívnom zameraní môže javiť ako všeobecná, avšak pri zohľadnení celej časti výroku je zřejmý cieľ, ktorý sa mal dosiahnuť, a bolo ním zadováženie dôkazov súvisiacich s trestnou vecou, v rámci ktorej bol napadnutý príkaz vydaný (IV. ÚS 68/2024, I. ÚS 213/2024, II. ÚS 393/2024).

26. Z odôvodnenia napadnutého príkazu je zřejmé, že menej invazívne možnosti orgánov činných v trestnom konaní zadovážiť si veci dôležité pre trestné konanie boli v rámci trestného stíhania obmedzené (III. ÚS 455/2022).

27. V súvislosti s ďalšou námietkou ústavný súd uznal sťažovateľom tvrdenú skutočnosť, že v napadnutom príkaze absentuje bližšie odôvodnenie, či existovalo nebezpečenstvo zmarenia, zničenia či straty označených vecí dôležitých pre trestné konanie v dôsledku nenariadenia domovej prehliadky, avšak, prihliadajúc na konkrétne okolnosti danej veci, podľa ústavného súdu nejde o taký nedostatok, ktorý by z hľadiska odôvodnenia napadnutého príkazu bez ďalšieho znamenal, že došlo k neprípustnému uprednostneniu verejného záujmu pred právom na ochranu súkromia sťažovateľa (IV. ÚS 68/2024, I. ÚS 213/2024, II. ÚS 323/2024, II. ÚS 393/2024).

28. Ústavný súd tak po preskúmaní napadnutého príkazu okresného súdu na domovú prehliadku konštatuje, že tento nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle, resp. arbitrárnosti. Okresný súd poskytol dostatočné dôvody vo vzťahu k účelu domovej prehliadky spočívajúcemu v zaistení vecí dôležitých pre trestné konanie. Napokon v rámci pravidla proporcionality konštatoval nemožnosť zabezpečenia predmetných vecí miernejšími prostriedkami, resp. iným spôsobom ako ich zaistením pri domovej prehliadke.

29. Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že sťažovateľom napadnutý príkaz nesignalizuje možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Ústavný súd teda dospel k záveru, že medzi sťažovateľom napadnutým príkazom na jednej strane a obsahom týchto práv na strane druhej neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

30. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie označených práv napadnutým súhlasom krajskej prokuratúry s príkazom vyšetrovateľa na prehliadku iných priestorov (osobného motorového vozidla sťažovateľa), ústavný súd konštatuje, že tento príkaz vyšetrovateľa bol odôvodnený identicky ako napadnutý príkaz okresného súdu na domovú prehliadku, pričom sťažovateľ proti tomuto príkazu vyšetrovateľa, s ktorým krajská prokuratúra súhlasila, uplatňuje námietky identické s námietkami, ktoré uplatnil proti obsahu napadnutého príkazu okresného súdu na domovú prehliadku. Vzhľadom na túto identickosť odôvodnenia a námietok ústavný súd len poukazuje na závery, ku ktorým dospel vo vzťahu k napadnutému príkazu okresného súdu na domovú prehliadku, a bez ďalšieho konštatuje, že predmetný príkaz vyšetrovateľa, s ktorým krajská prokuratúra súhlasila, nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle, resp. arbitrárnosti, pričom poskytuje dostatočné dôvody vo vzťahu k účelu prehliadky iných priestorov spočívajúcemu v zaistení vecí dôležitých pre trestné konanie. Ústavný súd tak pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti dospel k záveru, že ani sťažovateľom napadnutý súhlas krajskej prokuratúry s napadnutým príkazom vyšetrovateľa na prehliadku iných priestorov nesignalizuje možnosť porušenia označených práv sťažovateľa, ktorej dôvodnosť by bolo potrebné preskúmať po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie, a preto ústavnú sťažnosť aj v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

31. Keďže ústavný súd ústavnú sťažnosť ako celok odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa uplatnenými v jeho ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 26. marca 2025

Luboš Szigeti
predseda senátu